

9. Ja, om jag hade Angla-röst, Och
 tunga utaf Häl, Jag kunde ej uttala
 De Heras Färliga-sår, Som för den Hie-
 ran fara Har swurit i mitt bröst, Jag
 dömt för dig den Aram, Som Han med
 Gonen löst!
 10. Tant ej mitt Färliga sinne Det
 biter om Hvar dag, Och älskar både
 Hår och där: Nej, det är ej mitt fog-
 den som till mig har Färlig, Som
 är af bästa slag, Där färlig jag mit-
 tyerta Till det jag lägs i graf.
 11. Gatt jag oförlig varit uti min-
 ningsdoms är, Där jag allt färlig äf-
 rit Och bättre lart förlä: Mitt wert-
 den hän kan lara En ungling uti tid,
 Ett dygd och sedet bära, Och lefwa
 fadellig.
 12. Får ej så hastigt andra Qvår
 wänstas, som de får, Tillåt mig nå-
 got nämma Den färlig som jag här;
 Jag kan ej afstod säga, Ett dig mitt
 Håra wän, Där mig med dig så tala:
 Jag glömmet dig ej än.
 13. En liten tid jag varit I Häl,
 Kap hop med dig; Din ögon, har be-

mig också den Glickan, Jag älskar hjer-
telig.

23. Min vän sök dygden fina, Som glänser alldramäst; Gudsfruktan låt också fina, Hon pryder också dårnäst. Så blir din lefnad fäll, och lycka blir din lott, Morgången aldrig fäller, Den till sin Gud har hopp.

24. Ref wål min ros och flicka,
Jag slutar denna gång, Och dessa wer-
sar stickar uti din egen hand: Om du
will estersinna Hwad Wisan innebär,
Så kan du säkert finna, Att jag dig
håller får.

Börjas således:

Gjenges tom: D tygta enfamhet! :c.

Miss Nylander.

Calmar, trodst 1807.

18. Nog vill jag gärna vända på dig i nästa år, Om minnas kan min längtan, Att jag dig här får, Vår nya målsägning, Kommer väl att vara av stort, Den du kan också komma att utnyttja till nytta.

17. Ett oförfallnat hjerta, Du fin-
na skall hos mig, Och det gör mig
en smärta, Om du ombyter dig; Men
will du bli min Flicka, Så hafwer
jag dig färd, Om Gud will det så flit-
ka, Och hans behag så är.

3. Ägtenstavets stiftare, Du him-
melns Monark, Som hafwer inplan-
terat, Den kärleken så stark; Att in-
gen håstig låga Den samma öfvergår,
Och ingen mån'lo: plåga, Ej eller där
förslår.